

• เซนึเท็นโด •

เล่ม

15

小豆屋

銭天堂

ร้านลึกลับ กับขนมวิเศษ

ตอน

แผนร้ายปรากฏ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ วิราณี จงสถิตยวัฒนา แปล

• เซนึเท็นโด •
ร้านลึกลับ
กับขนมวิเศษ
ตอน แผนร้ายปรากฏ

Hiroshima Reiko เขียน jyajya ภาพ วิธารณี จงสถิตยวัฒนา แปล

ふしぎ駄菓子屋 銭天堂 15

เซนเท็นโด ร้านลูกกับขนมวิเศษ เล่ม 15

ตอน แฉนร่ายปรากฏ

Hiroshima Reiko เขียน

jyaya ภาพ

วิชาการนี้ จงสถิตยวิวัฒนา แปล

กองปรกาศ ปัทมสิริวัฒน์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2568

ราคา 175 บาท

Original Title: Fushigi Dagashiya Zenitendô volume 15

Text copyright © 2021 by Reiko Hiroshima

Illustrations copyright © 2021 by jyaya

First published in Japan in 2021 by KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd., Tokyo

Thai translation rights arranged with KAISEI-SHA Publishing Co., Ltd.
through Japan Foreign-Rights Centre

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2568: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อิระชิมะ, เรโกะ.

เซนเท็นโด ร้านลูกกับขนมวิเศษ เล่ม 15 ตอน แฉนร่ายปรากฏ. -- กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, 2568.
144 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วิชาการนี้ จงสถิตยวิวัฒนา, ผู้แปล. II. จาจา. ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-04-7228-4

ประธานบริษัท สุวดี จงสถิตยวิวัฒนา • ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร คิม จงสถิตยวิวัฒนา • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุภารัตน์ ภูไศรัตน์
• บรรณาธิการบริหาร สุวพันธุ์ ชัยปัจชา • บรรณาธิการเล่ม พิมพ์กนก กุศลสถานภาพ • พิสูจน์อักษร รรณชัย ทุมรัตน์
กัณดา สุวรรณรัตน์ • ออกแบบปก สุภาวดี เสงวนเขต • กราฟิก สุนัดดา แดดยกนันท์ • ประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตและพิมพ์ที่ ส.พิจิตรการพิมพ์ โทร. 0-2910-2900-2

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: contact@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com

• www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผิดพลาดประการใด สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนแปลงใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

. สารบัญ .

บทนำ	9
ลูกอมเก็บความลับ	13
เฟรตเซล~ราพันเซล~	35
เหรียญลายเซ็น	53
ลาเต้กำยำล่าบีกดีลักซ์	73

• เซนเห็นโด •
ร้านลึกลับ
กับขนมิวเคซุ

ตอน แผนร้ายปรากฏ

Copyright © 2023

บทนำ

เบนิโกะ เจ้าของร้านขายขนมเซนิเท็นโดนำขนมและของเล่นใส่ในกระเป๋าเดินทางใบใหญ่อย่างแข็งแรง

รอบตัวเธอเหล่าแมวกวักสีทองตัวจิ๋วช่วยกันขนขนมมาให้บ้าง ช่วยเตรียมของบ้าง บางส่วนก็เพียงคอยมองอยู่เฉยๆ

ในที่สุดกระเป๋าเดินทางก็อัดแน่นไม่เหลือที่ว่าง

"เออะ ใส่ 'พายบายบาย' ไปแล้ว 'เจลลี่สุภาพบุรุษ' กับ 'ลาเต้กำยำล่ำบึก' ก็ใส่ไว้เรียบร้อยแล้ว เครื่องจับสลากเลือกลูกค้าผู้โชคดีก็พกไปแล้ว ประมาณนี่ละนะ ขอขอบคุณที่ช่วยถ้าเช่นนั้นไปก่อนนะเจ้าคะ"

แมวกวักตัวหนึ่งส่งเสียงร้องเรียกเบนิโกะที่กำลังลุกขึ้นยืน
"เมี้ยว"

"นั่นสินะ ไม่ทราบเหมือนกันเจ้าคะว่าจะได้กลับมาเมื่อไหร่"

ถึงแวะไปเจอคุณเชคิโนะสะที่เขียนจดหมายมาหาและได้ฟังเรื่องราวต่าง ๆ แล้ว แต่ทั้งหมดล้วนทำให้เชื่อได้ยากยิ่ง ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีสถาบันวิจัยที่พยายามบ่อนทำลายร้านเซนินั้นได้อยู่"

"เหมียว"

"ไม่หรอกเจ้าคะ คิดว่าคุณเชคิโนะสะไม่น่าพูดโกหก ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...ระวังไว้ก่อนยอมไม่เสียหาย ช่วงนี้ดขายสินค้าที่ร้าน เปลี่ยนเป็นออกไปเร่ขายหลาย ๆ ที่ก่อนแล้วกัน หากร้านไม่เปิดทำการ สักวันสถาบันวิจัยอะไรนั้นคงยอมแพ้ไปเอง เพราะส่งลูกค้ามาตามหาหรือทำอะไรกับร้านเราไม่ได้แล้ว"

จากนั้นเบนิโกะก็กล่าวเสริม

"หากลองไปเร่ขายหลาย ๆ แห่งคงจะได้ข้อมูลอื่น ๆ ที่เราจำเป็นต้องรู้เพิ่มขึ้นด้วยเจ้าคะ"

"เหมียว"

"นั่นสินะ"

เบนิโกะหรีดตาลงช้า ๆ

"...หากสถาบันวิจัยนั้นประสงค์ร้ายกับเซนินั้นจริง ๆ หากเป็นเช่นนั้นคงให้อภัยไม่ได้ ถึงตอนนั้นทางเราเองคงต้องเคลื่อนไหวเช่นกันเจ้าคะ แต่หวังว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เรื่องร้ายแรงเกินไปก็ยังไม่พอดิเสียวว่าแค่ล้อเล่นกันแล้วหลับตาข้างหนึ่งได้"

เบนิโกะกล่าวแล้วคว้าหุกระเป๋าดูเส้นทาง สีมิมารูแมวดำ
ประจำร้านกระโดดขึ้นนั่งบนไหล่ของเธอ

"อ้าว สีมิมารู คราวนี้ขอให้อยู่เฝ้าร้านไม่ใช่หรือ ...ทำหน้าที่
แบบนี้ตั้งใจจะไปด้วยกันสินะ ช่วยไม่ได้ ถ้าเช่นนั้นไปด้วยกันเถิด"

หลังจากเกาคางให้สีมิมารู เบนิโกะก็กวาดสายตามอง
เหล่าแมวกวัก

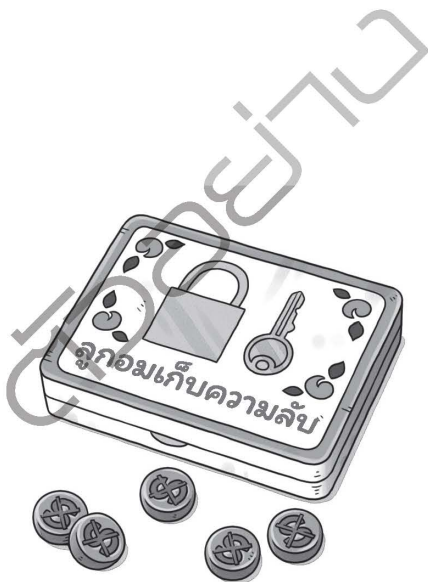
"ถ้าเช่นนั้นฝากเฝ้าร้านด้วยนะเจ้าคะ หากเกิดเรื่องอะไร
ขอให้ใช้รากุกันห่านป่าส่งสารติดต่อมาละ"

"เหมียววว!"

เหล่าแมวกวักร้องขึ้นพร้อมกันคล้ายอยากกล่าวว่า
ไปดีมาดี

האגודה

ลูกอมเก็บความลับ

ไอเนะ เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดปีรู้สึกคันปากหลังจากไปล่วงรู้
ความลับของเพื่อนเข้า วันนี้ที่โรงเรียนอายุมีแอบมากระซิบว่า

"นี่ อย่าไปบอกใครนะ ที่จริงแล้วฉันชอบยูมะละ"

"ไม่จริงน่า!"

ไอเนะทำตาเป็นประกายเมื่อได้ยินเรื่องราวรักใคร่ที่จู่ๆ เพื่อน
ก็เล่าให้ฟัง เธอจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างตื่นเต้น พลังกระซิบถาม
กลับไปว่า

"หมายความว่ายังไงที่บอกว่าชอบยูมะ ตั้งแต่เมื่อไหร่ละ
แล้วชอบเพราะอะไรเธอ"

"โอ้ อย่าถามรวๆ แบบนั้นสิ"

อายุมีหน้าแดง แต่ก็ตอบด้วยท่าทางมั่นใจ

"ที่จริงก็แอบสนใจมาสักพักแล้วละ ยูมะน่าจะออกจะใจดี
ไซ้ไหมล่ะ ตัวก็สูง พอรู้สึกว่าเป็นคนดีจังก็ยิ่งชอบมากขึ้นเรื่อย ๆ"

"อย่างนั้นหรอ"

"ก็นั่นแหละ ไอเนะเข้าใจใช่ไหม"

ดวงตาของอายุมิเปล่งประกายวิบวับ

"ฉันชอบยูม่มาก่อน เพราะอย่างนั้นไอเนะห้ามยุ่งกับยูมะนะ"

อย่างนี้เอง มาเล่าความลับให้ฟังเพราะต้องการพูด
เรื่องนี้สินะ ไอเนะพยักหน้าอย่างเข้าใจ

"เข้าใจแล้ว ยูมะไม่ใช่สปีกฉันหรอก ไม่ต้องห่วง"

"แหม พูดขนาดนั้นไม่จรรยาไปหน่อยหรอ"

"แล้วจะให้พูดยังงีละ"

"โอ้เอ๊ย ไอเนะนี่เย็นชาจัง สัญญากันแล้วนะ...ถ้าผิด
สัญญา ฉันไม่ยอมยกโทษให้เด็ดขาดเลย"

"เข้าใจแล้วว่า ไม่บอกใครหรอก ฉันรักษาความลับเก่ง
อยู่แล้ว"

ทั้งที่สัญญาไว้เช่นนั้น แต่เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน เธอก็กลับ
อยากเล่าเรื่องนี้ให้ใครสักคนฟังใจจะขาด

โอ๊ย อยากพูด อยากเล่าออกมาเหลือเกิน! อยากเล่า
ให้ใครสักคนฟังว่าอายุมิชอบยูมะ! แต่ในเมื่อสัญญาไปแล้ว
ว่าจะไม่บอกใคร ถ้าเอาไปเล่าให้คนอื่นฟังแล้วอายุมิรู้เข้าจะต้อง
ทะเลาะกันใหญ่โตแน่ๆ

แต่เธอรู้ตัวว่าต้องอดใจไมไหว

ทำยังไงดี กลับบ้านไปเล่าให้คุณแม่ฟังดีไหมนะ ไม่ได้ๆ

คุณแม่ช่างพูดยิ่งกว่าเราอีก มีหวังเอาไปเล่าต่อให้คุณแม่
เพื่อนๆ ที่สมาคมผู้ปกครองและครูฟังจนรู้กันทั้งห้องแน่ ถ้าเป็น
แบบนี้ อายุผิงคงไม่มีทางยกโทษให้เด็ดขาดเลย

ถึงอย่างนั้นเธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าตัวเองเป็น "คนช่างพูด"
ขนาดนี้ ทำให้ซ็อกอยู่พอสมควร

"โอ๊ย ให้ตายสิ! ถ้าใส่กุญแจล็อกปากไว้ได้ก็ดีสิ! หรือ
ไม้กั๊กทากาหรือรูดซิป์ไว้ก็ได้ อยากเป็นคนเก็บความลับได้จัง"

ขณะเธอหวังเช่นนั้นจากกันบังของหัวใจ...

"สวัสดิ์เจ้าค่ะ คุณหนูที่อยู่ตรงนั้น"

ไอเนะหันไปตามน้ำเสียงหวานหยดที่กล่าวทักทาย

คุณป้าผู้ดูน่าพิศวงยืนอยู่ในพื้นที่ว่างขนาดเล็ก เส้นผม
สีขาวโพลนปักปิ่นปักผมประดับลูกแก้วมากมาย เธอสวมชุด
กิโมโนสีแดงอมม่วงเข้มลายเหรียญโบราณ ร่างกายใหญ่โต
น่าจะตัวสูงกว่าคุณพ่อเด็กหญิงเสียอีก ช่วงลำตัวก็กว้างไม่น้อย

คุณป้าถือดาบฟะระบงโนมือ ข้างตัวมีกระเป๋าเดินทาง
ใบใหญ่ดูเก่าเก็บวางอยู่ แล้วยังมีแมวดำที่กำลังก้มกินสิ่งที่
ตุลลายนมจากจานเล็กๆ ด้านข้าง

อีกฝ่ายกวักมือเรียกไอเนะเป็นเชิงชักชวนว่า "มาทางนี้สิ"
ถ้าเป็นปกติ เด็กหญิงคงไม่สนใจ เพราะทั้งคุณพ่อคุณแม่แล้วก็
คุณครูที่โรงเรียนบอกอยู่เสมอว่าถ้ามีคนไม่รู้จักรักเข้ามาคุยด้วย
ให้รีบหนีไป

แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงทำเช่นนั้นไม่ได้ ตรงกันข้ามกลับเดินเข้าไปหาราวกับถูกรอยยิ้มของคุณปาดึงดูดไว้

เมื่อรู้ตัวอีกที โอนะก็ยืนอยู่ตรงหน้าอีกฝ่ายแล้ว ยิ่งมองดูใกล้ๆ ก็ยิ่งรู้สึกตัวใหญ่เหลือเกิน คุณปาก็ลืมหืมตา ลมามองหน้าเธอ แล้วพึมพำคำพูดแปลกๆ ออกมา

"ทั้งที่ตั้งใจว่าจะพักผ่อนกับสิมิมารุสักรู้ ไม่คาดคิดเลย เจ้าคะว่าจะได้เจอคุณลูกค้าในตอนนี้ นี่คงเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิตกระมัง"

"อ...เอ่อ..."

"อ้อ ขออภัยเจ้าคะ พอดีเห็นว่าคุณหนูมีเรื่องกลุ้มใจอยู่เลยเข้ามาทักเพราะคิดว่าอาจช่วยอะไรได้บ้าง คุณหนูมีความปรารถนาในใจที่อยากให้เป็นจริงใช่ไหมเจ้าคะ"

น้ำเสียงหนักแน่นคล้ายทะเลาะหลวงเข้ามาในจิตใจทำให้สมองของเด็กหญิงว่างเปล่า เมื่อรู้ตัวอีกที เธอก็เปิดปากเอ่ยไปเสียแล้ว

"หนูอยากจะเป็นคนที่เก็บความลับได้ค่ะ"

อย่างนี้เอง คุณปาทรีตาพลางแสดงสีหน้ายินดี

"เมื่อเกิดไปรู้ความลับแล้ว การจะเก็บรักษาเอาไว้เป็นเรื่องยากเสมอ ร้านเรามีสินค้าที่เหมาะสมกับคุณหนูพอดี เดี่ยวจะเอาออกมาดูให้ค่ะ"

คุณปาทุดเช่นนั้นแล้วเปิดกระเป๋าดูของที่อยู่ข้างตัว

เมื่อเห็นของที่อยู่ข้างใน ไอเนะก็แทบลืมหายใจ

เธอไม่คิดมาก่อนเลยว่ากระเป๋าใบนั้นจะอัดแน่นไปด้วยขนมและของเล่นสารพัดที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

ทั้ง "ลูกอมเสียงเพลง" "กล่องมิโกะ" "ลูกอมเลมอน-แจ่มใส" "ฉลากต้องโทษ" "เวเฟอร์บากู" "สติ๊กเกอร์ไฟร์เออร์" "โดนัทเพื่อนซี้" "โมจิเนื้อหอม" "มาร์ชเมลโลว์ขุนนาง"

ไม่ว่าชิ้นไหนก็ล้วนมีเสน่ห์ แค่มองดูยังรู้สึกตื่นเต้น

ในตอนนั้นเองคุณป้าก็หยิบกล่องพลาสติกสีขาวใบเล็กออกมา ขนาดวางบนฝ่ามือได้พอดีและสูงประมาณหนึ่งเซนติเมตร บนฝากล่องมีรูปลูกกุญแจกับแม่กุญแจ พร้อมตัวหนังสือสีลูกพลัมเขียนไว้ว่า "ลูกอมเก็บความลับ"

ไอเนะผลอเปล่งเสียงร้องออกมาเบาๆ เมื่อเห็นสิ่งนั้นก็รู้ทันทีว่าเป็นขนมที่ทำขึ้นเพื่อเธอ อย่างไรก็ตามคว้ามานำให้ได้

คุณป้ากระซิบกับเด็กหญิงที่ดวงตาเป็นประกาย

"ลูกอมเก็บความลับนี้เป็นของที่เหมาะมากยามต้องการรักษาความลับเจ้าคะ ราคาหนึ่งร้อยเยน ว่าจะอย่างไรละ"

แน่นอนว่าคำตอบมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

"ขอซื้อชิ้นนึงค่ะ!"

เธอพูดเช่นนั้นแล้วรีบล้วงมือเข้าไปค้นในกระเป๋านักเรียน เธอพกเหรียญร้อยเยนไว้ในกระเป๋าเผื่อยามจำเป็นเสมอ

เมื่อยื่นเหรียญนั้นให้คุณป้าก็ยิ้มออกมา

"ใช่แล้ว เป็นเหรียญร้อยเยนที่ผลิตในปีเฮเซที่สิบ¹ ไม่ผิดแน่ นี่คือของนำโชคประจำวันนี่ ถ้าเช่นนั้นเชิญรับลูกอมเก็บ-ความลับไปได้เลยเจ้าคะ"

"ขอบคุณค่ะ! ว้าว ไซโย!"

"ขอให้รับประทานลูกอมหนึ่งเม็ดเพื่อเก็บความลับหนึ่งเรื่องนะเจ้าคะ เมื่อทำเช่นนั้นไปเรื่อย ๆ ก็จะฝึกนิสัยเก็บความลับได้เอง ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าทุกเรื่องสมควรเก็บเป็นความลับ"

หลังจากพิมพ์คำพูดที่ฟังดูเป็นปริศนา คุณป้าก็หันกลับไปหาเจ้าแมวดำ

"สี่มีมารุ กินเสร็จแล้วหรือ"

"มี๊ยว"

"ถ้าเช่นนั้นขอเก็บเลยนะ"

คุณป้าเช็ดจานที่เจ้าแมวกินหมดเกลี้ยงแบบลวก ๆ ก่อนเก็บลงในกระเป๋าเดินทาง หลังจากอุ้มแมวดำขึ้นบนไหล่ คุณป้าก็เอ่ยว่า "ถ้าเช่นนั้นขอตัวก่อนนะเจ้าคะ" แล้วหายไปจากเบื้องหน้าของเด็กหญิง

ทว่าไอเนะไม่ได้หันไปมองคุณป้าเลยสักนิด สายตาเธอจดจ้องเพียงลูกอมเก็บความลับที่อยู่ในมือเท่านั้น

¹การนับปีตามปฏิทินญี่ปุ่นประกอบด้วยชื่อศักราช เช่น โชวะ เฮเซ เรวะ และเลขศักราช ปีเฮเซที่สิบตรงกับ ค.ศ. 1998 หรือ พ.ศ. 2541

ช่างวิเศษจริงๆ อย่างกับทำขึ้นมาเพื่อเราโดยเฉพาะเลย
ลองกินดูดีกว่า ถึงไม่ได้เชื่อว่ากินแล้วจะช่วยให้รักษาความลับ
ได้จริงก็เถอะ แต่ยังไม่ก็ขอลองชิมดูสักหน่อย

เด็กหญิงลองเปิดฝากล่อง ข้างในบรรจุลูกอมสีเหมือน
ลูกพลัมอยู่เต็ม ขนาดประมาณเม็ดเชอร์รี่ เมื่อสังเกตดูดี ๆ
ก็เห็นว่าที่ผิวลูกอมมีลายปัมรูปตัว "S" ชิดทับด้วยตัว "X" อยู่
กลิ่นหวานอมเปรี้ยวลอยขึ้นมาเตะจมูกจนเธอเผลอลายสอ
จึงรีบหยิบลูกอมเม็ดหนึ่งใส่ปาก

"ว้าว อร่อยจัง!"

ลูกอมนั้นเป็นรสบ๊วยที่เธอชื่นชอบ รสชาติหวานอมเปรี้ยว
แซ่บรสเค็มนิด ๆ นั้นอร่อยจนเกินห้ามใจ

เธอเผลอหยิบกินอีกเม็ดอย่างอดไม่อยู่ ขณะกำลังยื่นมือ
ไปหยิบอีกเม็ดนั่นเอง...

"โอเนะเธอ เข้าไปทำอะไรในที่แบบนี้ล่ะ"

จู่ ๆ ใครบางคนเอ่ยทัก เธอสะดุ้งเหือกก่อนหันไปมอง
ซึซึกะเพื่อนร่วมห้องกำลังมองมาทางนี้ด้วยสีหน้าประหลาดใจ

เธอรีบซ่อนลูกอมเก็บความลับในกระเป๋าแล้วยิ้มให้

"ไม่มีอะไรหรอก แค...พอดีเห็นกิ่งก่าตัวใหญ่เบิ้มวิ่งเข้ามา
ตรงนี้ เลยเผลอตตามมานะ"

"กิ่งก่าเธอ อี น่ารักว้ออก! อย่ามัวแะไอ้เอ๋อยู่เลย
เดินกลับบ้านด้วยกันมัย"

"อืม"

ไอเนะออกเดินไปกับชิซึกะ

ในตอนนั้นเองอีกฝ่ายก็โน้มตัวมากระชับถามเธอด้วยท่าทางสงสัยใคร่รู้

"จะว่าไปวันนี้ฉันเห็นเธอแอบคุยอะไรกับอายุมิลิบ ๆ ล่อ ๆ คุยเรื่องอะไรกันเธอ"

แย้แล้ว ไอเนะลนลาน ถ้าถูกถามตรงๆ แบบนี้ เธอคงเก็บความลับไว้ไม่อยู่ เพราะเดิมทีก็อยากเล่าให้ใครสักคนฟังจะแย้เหมือนกัน

ระหว่างลนลานว่าควรทำอะไรดี เธอถึงเพิ่งรู้สึกตัว

เอ๊ะ ไม่รู้สึกอยากพูดแล้วนี่นา ความรู้สึกหนักหน่วงทรมานใจจนถึงก่อนหน้านี้หายไปแล้ว

หรือว่านี่จะเป็นพลังของลูกอมเก็บความลับกันนะ หมายความว่าใช้ได้ผลจริงหรือเนี่ย

ระหว่างที่เธอคิดสงสัย ชิซึกะก็พูดว่า

"นี่ เป็นอะไรไป ทำไมถึงเอาแต่เงิบล่ะ"

"อ๊ะ ขอโทษที เผลอคิดเรื่องอื่นอยู่นะ เอ่อ เรื่องอายุมิใช้ไหม ไม่ได้คุยอะไรเป็นพิเศษหรอก ก็แค่มีของที่มีของที่ฉันไม่ชอบกินเลยขอแลกกับอายุมินะ"

คำโกหกหลุดออกจากปากอย่างไหลลื่น ส่วนเรื่องความรักของอายุมิยังถูกเก็บไว้ในใจของไอเนะเพียงคนเดียว

เธอรู้สึกประทับใจกับผลลัพธ์มาก ส่วนชิซึกะก็หลงเชื่อ
คำโกหกนั้นจึงเอ่ยว่า

"อะไรกัน เรื่องแค่นี้เองหรอ"

หลังจากแยกกับอีกฝ่ายที่หน้าบ้าน ไอเนะก็หยิบลูกอม-
เก็บความลับขึ้นมาดู

เมื่อลองพลิกสำรวจ เธอก็พบว่าที่ก้นกล่องมีตัวหนังสือ
เขียนไว้ว่า

ผู้พิทักษ์ความลับของทุกคน “ลูกอมเก็บ-
ความลับ” ไม่ว่าเป็นความลับแบบไหน แค
รับประทานลูกอมนี้เพียงเม็ดเดียวก็จะรักษาเอาไว้
ได้เป็นอย่างดี ขอให้รับประทานลูกอมหนึ่งเม็ด
ต่อความลับหนึ่งเรื่อง หากเผลอรับประทานไป
เรื่อย ๆ เพราะความอร่อยจะต้องเก็บความลับ
เท่าจำนวนลูกอมที่รับประทานเข้าไป ขอให้
ระวังด้วย

ทันทีที่ตระหนักกว่านี่เป็นพลังของลูกอมเก็บความลับจริง ๆ
ไอเนะก็รู้สึกกล้านขึ้นมาเล็กน้อย

"เราเผลอกินเข้าไปตั้งสองเม็ด...ทั้งที่คุณป้าคนนั้นก็กำชับ
ให้กินแค่เม็ดเดียวแท้ ๆ... เออเด้อะ ยังไงก็จะรักษาความลับ

เรื่องต่อไปได้ใช่ไหมล่ะ ถ้าเป็นแบบนี้คงไม่เป็นไรหรอก"

ถึงอย่างไรเธอก็รักษาสัญญากับอายุมิได้สำเร็จ ความต้องการอยากเผยความลับออกมาจนใจสั่นไหวหายวับไปแล้ว ถือเป็นเรื่องวิเศษสุด

เด็กหญิงเดินเข้าบ้านด้วยจิตใจเบิกบาน

วันต่อมาเธอไปโรงเรียนอย่างสดใส โดยพกลูกอมเก็บ-ความลับไว้ในกระเป๋าด้วย

"อาจเจอเรื่องต้องสัญญาว่าจะไม่บอกใครอีก ถึงตอนนั้นถ้าไม่มีลูกอมนี้คงแย่แน่เลย"

เมื่อก้าวเข้าไปในห้องเรียน เธอก็ต้องตกใจ

ไอเนะเป็นคนใจร้อน จึงมักมาโรงเรียนเป็นคนแรกของห้องอยู่เสมอ แต่วันนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น อายุมิมมาถึงก่อน ทว่าท่าทางของเพื่อนกลับดูแปลกไป เธอกำลังก้มมองใต้โต๊ะเรียนของคนอื่นพลางสอดมือเข้าไปในนั้น

"อายุมิ ทำอะไรอยู่นะ"

"กร๊ิด!"

ทันทีที่ไอเนะเรียก อายุมิก็ตะลุ่เลือกพลางหันขวับมามอง เมื่อเห็นว่าเป็นเธอก็ถอนใจอย่างโล่งอก

"อะไรกัน ไอเนะเองเหรอ อย่าทำให้ตกใจสิ"

"เธอตกใจเองไม่ใช่หรือไง... นั่นโต๊ะของยูมะไม่ใช่เหรอ ทำอะไรอยู่นะ"

"ป...เปล่าสักหน่อย..."

อายุมิซ่อนมือไว้ข้างหลังด้วยท่าทางลึกลับลึกลน เมื่อเห็นเช่นนั้น ไอเนะก็เคาะได้ทันที

"แอบเอาอะไรไป เธอเอาของยูมะไปใช่ไหม"

"ไม่ใช่สักหน่อย ฉันเปล่านะ"

"โกหก ถ้าอย่างนั้นก็ให้ฉันดูของที่อยู่ในมือสิ"

ในที่สุดอายุมิกียอมยื่นมือออกมาข้างหน้าราวกับยอมแพ้ บนนั้นมีดาบญี่ปุ่นเล่มจิ๋ววางอยู่ ความยาวประมาณยี่สิบเซนติเมตร ฝักดาบทำขึ้นอย่างประณีตเหมือนของจริง

ไอเนะเคยเห็นของชิ้นนี้ มันคือมีดเปิดซองจดหมายเล่มโปรดของยูมะ

"อายุมิ~"

"ก...ก็...ช่วยไม่ได้นี่นา! ฉันอยากลองร้ายคาตาเสกรักดู เพื่อการนั้นจำเป็นต้องใช้ของส่วนตัวของยูมะนะ"

"ถึงอย่างนั้นก็เถอะ..."

"ถ้าใช้เสร็จแล้ว ฉันจะรีบเอามาคืนให้เรียบร้อย ดังนั้นขอรับรองละ! อย่าบอกใครนะ! สัญญากับฉันที่ว่าจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร เราเป็นเพื่อนกันใช่ไหม"

เมื่อเห็นดวงตาวาววับของเพื่อน ในที่สุดไอเนะก็เผลอรับปากสัญญาไปว่า "จะไม่บอกใคร"

หลังจากนั้นเพื่อนร่วมห้องก็ทยอยเข้าห้องเรียน ทั้งไอเนะ

และอายุมีต่างทักทายทุกคนว่า "อรุณสวัสดิ์" รวากับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในที่สุดคุณครูก็เดินเข้ามาและเริ่มต้นคาบเรียนตามปกติ ทว่าไอเอนะกลับรู้สึกอึดอัด เธอตั้งใจเรื่องที่อายุมีทำลงไป เหลือเกิน

ต่อให้ชอบอีกฝ่ายแค่ไหนก็ไม่ควรแอบเอาของเขามาตามใจชอบอยู่ดี แม้ดูทำยมะจะยังไม่สังเกตว่ามีดเปิดของจดหมายหายไปถึงเเคะ ไช่ อายุมีละก็ ช่วยร้ายคาถาอะไรนั้นให้เสร็จๆ แล้วรีบเอามีดไปคืนเสียที่เเคะ

เธอเอาแต่คิดเช่นนั้นจนไม่มีสมาธิกับการเรียน

แต่เธอก็กลับไม่นึกอยากพูดความลับนี้ออกไปสักนิด คงเป็นเพราะลูกอมเก็บความลับที่กินเข้าไปเกินหนึ่งเม็ดเมื่อวาน เด็กหญิงอดคิดไม่ได้ว่าลูกอมนี้ช่างสุดยอดเยี่ยมจริง ทว่า...

ช่วงพักเที่ยงกลับเกิดเรื่องขึ้น ยุมะรู้ตัวแล้วว่ามิดเปิดของจดหมายหายไป

ไม่นานเรื่องนี้ก็แพร่กระจายจนรู้กันไปทั่ว สุดท้ายเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งก็ถูกสงสัยว่าเป็นคนร้าย

คนที่ถูกสงสัยคือฮารุโตะนั่นเอง

ใครๆ ต่างรู้ว่าฮารุโตะอยากได้มิดเล่มนั้น เขาเคยเอ่ยขอยุมะแลกกับการที่ตัวเองสะสมไว้หลายต่อหลายครั้ง

"นายเอาไปใช้ไหมล่ะ!"

ยูมะเดินเข้าไปใกล้ฮารุโตะ ใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ
"ไม่ใช่สักหน่อย! ฉันไม่ได้เอาไป!"

"ไม่ต้องมาโกหกเลย! เอาคืนมานะ หัวขโมย!"

"ก็บอกว่าไม่ใช่ฉันไง! เชื่อกันหน่อยสิ!"

ฮารุโตะทำหน้าคล้ายจะร้องไห้ แต่กลับไม่มีใครเชื่อเขา

ไอเนะพลอยหันไปมองอายุมิ แต่อีกฝ่ายกลับทำหน้า
ไม่รู้ไม่ชี้ ดูเหมือนเธอตั้งใจแกล้งไขสือ แล้วป้ายความผิดให้
ฮารุโตะ

ไอเนะจ้องเพื่อนเหมิง อีกฝ่ายดูเหมือนรู้ตัวจึงหันกลับมา
มอง แล้วยิ้มให้ด้วยท่าทางทะเล้น

ถึงแอบรู้สึกผิดกับฮารุโตะ แต่ก็ช่วยไม่ได้ละนะ

เธอเหมือนได้ยินเสียงอายุมิพูดเช่นนั้น

ไอเนะรู้สึกโมโหจัดขึ้นมา

ทนไม่ได้แล้ว อายุมิเป็นเพื่อนก็จริง แต่ให้ทนอยู่เฉยๆ
แบบนี้ก็ไม่ไหว

เธอตั้งใจพูดว่า "ฮารุโตะไม่ได้เป็นคนทำ" ทว่า...ไม่รู้ทำไม
กลับพูดอะไรไม่ออก ล้นไม่ยอมขยับเขยื้อนราวกับแข็งขาไปหมด

เธอลองพยายามพูดอีกหลายครั้ง แต่ก็เอ่ยออกมาไม่ได้
ระหว่างนั้นคุณครูก็เข้ามาที่ห้องเรียนแล้วพายุ้มะกับฮารุโตะ
ไปที่ห้องพักครู

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้

ไอเนะกัตรีมฝีปาก นี่คงเป็นพลังของลูกอมเก็บความลับ ไม่ใช่เพียงทำให้ความรู้สึกอยากบอกต่อหายไป แต่ดูเหมือนทำให้เผยความลับออกมาไม่ได้โดยสิ้นเชิง

แต่ถ้าเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ฮารุโตะก็จะถูกหาว่าเป็นขโมย จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ เราจะทำอะไรได้บ้างไหมนะ

เธอรุ่งเข้าไปในห้องน้ำหญิง แล้วหยิบลูกอมเก็บความลับออกมา ไม่แน่ว่าอาจมีวิธีลบล้างพลังวิเศษเขียนไว้ที่ไหนสักแห่งก็ได้ เธอลองค้นหาทั่วทุกซอกทุกมุมด้วยความรู้สึกประหนึ่งไขว่คว้าฟางเส้นสุดท้าย แต่กลับไม่เจอสิ่งที่อยากรู้เลย

ไอเนะเปิดฝากล่องอย่างสิ้นหวัง ข้างในยังมีลูกอมอยู่เต็ม แต่ตอนนี้เธอกลับรู้สึกคับแค้นใจ

"ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ละก็...ทำไมถึงได้เผลอกินไปสองเม็ดกันนะ!"

ขณะใช้นิ้วเขียนลูกอมด้วยความหงุดหงิดนั่นเอง เธอก็เห็นว่า มีกระดาษสอดอยู่ข้างใต้ลูกอมที่กลิ้งไปมา บนนั้นมีข้อความบางอย่างเขียนอยู่

ไอเนะรีบดึงกระดาษญี่ปุ่นแผ่นนั้นออกมา บนกระดาษบาง ๆ เขียนไว้ว่า

หากต้องการลบพลังของลูกอม ขอให้
เขียนความลับบนกระดาษ แล้วเอาให้ใคร
สักคนดู เมื่อทำเช่นนั้น พลังของลูกอมจะหายไป
แต่ไม่ขอแนะนำ เพราะหากทำตามนั้น ความลับ
ของตัวเองจะถูกเปิดเผยด้วยหนึ่งเรื่อง...

เมื่ออ่านถึงประโยคนั้น เธอก็หน้าซีด

เธอเองก็มีความลับเช่นกัน อย่างเช่นเรื่องที่ฉีราดตอน
ประณามหรือเรื่องที่มีความจริงมีนิสัยชอบแคะขี้มูก

ไม่ว่าเรื่องไหนก็ล้วนไม่อยากให้ใครล่วงรู้โดยเด็ดขาด

นี่เราต้องยอมเปิดเผยเรื่องพวกนั้นหนึ่งเรื่องเพื่อฮารุโตะ
อย่างนั้นหรือ อย่าล้อเล่นหน่อยเลย ไม่ว่ายังก็ทำไม่ได้หรอก
ถึงส่งสารฮารุโตะก็เถอะ แต่ถ้าเขาไม่ใช่คนทำจริงๆ อีกไม่นาน
ทุกคนก็คงรู้เอง

ไอเนะคิดเช่นนั้นก่อนกลับไปห้องเรียน เพื่อนๆ ในห้อง
กำลังถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน

"เป็นฮารุโตะจริงๆ นั่นแหละ"

"ไม่มีทางเป็นคนอื่นแล้วละ ก็เห็นอยากได้ชะขนาดนั้น"

"แต่ทั้งในกระเป๋าทั้งที่โตะก็ไม่มีนะ"

"เดี๋ยวลี! แอบไปค้นของฮารุโตะแบบนี้ได้ยังไง!"

"ไม่เห็นเป็นไรเลย ในเมื่อหมอนั้นเป็นขโมยนี่นา"

"ใช่แล้ว ถ้าไม่ทำให้เจอ ยู่เมก็น่าสงสารแย่สิ"

คำพูดของเพื่อนร่วมชั้นที่คุยกันอย่างออกรสทำให้ไอเนะรู้สึกกลัวขึ้นมา ทุกคนตัดสินใจไปเรียบริ้อยแล้วว่าฮารุโตะเป็นขโมย

เมื่อหันไปหาอายุมิก็เห็นว่าเธอรวมกลุ่มอยู่กับเด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ พลาดพูดว่า "เป็นฮารุโตะจริงๆ ด้วยสินะ ขโมยของคนอื่นแบบนี้แย่ที่สุดเลย" ด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้

คำพูดของอีกฝ่ายทำให้บางอย่างในตัวไอเนะขาดผึง

พูดบ้ออะไรของเธอ! ทั้งที่ตัวเองเป็นคนทำแท้ง! ไม่รู้ด้วยแล้ว! อายุมิไม่ใช่เพื่อนเราแล้วละ คนที่เห็นแก่ตัวแบบนี้ฉันไม่สนแล้ว!

เธอตัดสินใจแน่วแน่มาก่อนเดินกลับไปโต๊ะตัวเอง จากนั้นก็เปิดสมุดแล้วเขียนข้อความหนึ่งลงไป

เมื่อชิซึกะสังเกตเห็นเธอนั่งเขียนอะไรอยู่คนเดียวโดยไม่เข้าไปยุ่งกับเรื่องฮือฮาในตอนนี จึงเดินเข้ามาหา

"ไอเนะ มีอะไรหรือเปล่า"

ชิซึกะชะงักหน้ามามาก่อนกลั้นหายใจ

"ไม่จริงน่า... นี่เรื่องจริงเหรอ ไอเนะ"

เธอส่งเสียงดังจนคนอื่นเริ่มเข้ามามุง

"มีอะไรเหรอ"

"ไหน ๆ"

"ด...ดูนี่สิ สิ่งทีไอเนะเขียนอยู่"

ทุกคนชะงักหน้ามาจ้องมองสมุดในมือเธอ

"เอ...อายุมิเป็นคนร้ายตัวจริงนั่นหรือ"

"โกหกหน้า พุดจริงปะ"

"อายุมินะหรือ"

ทุกคนจึงไปที่อายุมิเป็นตาเดียว อีกฝ่ายหน้าซีดเผือด
แต่ยังพยายามแก้ตัวอย่างเอาเป็นเอาตาย

"ไม่ใช่เนะ พุดอะไรของเธอนะ ฉันจะทำแบบนั้นไปทำไม
ฉันไม่เคยอยากได้มีดเปิดซองจดหมายสักหน่อย"

ตอนนั้นเองเด็กผู้ชายคนหนึ่งก็ก้มมองในลิ้นชักใต้โต๊ะ
ของอายุมิอย่างรวดเร็ว

"เจอแล้ว! อยู่ี่จริง ๆ ด้วย!"

เด็กคนนั้นหยิบมีดเปิดซองจดหมายซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญ
ออกมาจากใต้โต๊ะของอายุมิ

เธอทำหน้าบิตเบี้ยวน่าเกลียด ก่อนหันมาจ้องไอเนะเขม็ง

"เราสัญญากันแล้วไม่ใช่หรือไง! สัญญาไว้แล้วแท้ๆ!"

ไอเนะเพียงจ้องกลับนิ่งๆ

"ฉันสัญญาก็จริง แต่จะปล่อยให้ฮารุโตะตกเป็นคนร้าย
แบบนี้ได้ยังไง ...ฉันว่าฉันไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะ"

อายุมิปล่อยโฮออกมา

แต่เธอไม่สนใจอีกฝ่ายอีกต่อไป พลังรู้สึกว่าร่างกาย

คลายความตึงเครียดลงบ้างหลังจากทำเรื่องที่ควรทำเรียบร้อย
คงกลับไปเป็นเพื่อนกับอายุมิไม่ได้แล้วละ แต่เรื่องนั้น
ไม่เป็นไรหรอก

ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังหวาดกลัวบทลงโทษของลูกอมเก็บ-
ความลับอยู่

จะเป็นเมื่อไหร่กันนะ ความลับของเราจะโดนเปิดเผย
เมื่อไหร่กัน

เมื่อนึกถึงเรื่องนั้น ไอเนะก็ตัวสั่นขึ้นมา
ทว่า...

ความลับของเธอไม่เคยถูกเปิดเผย

บนกระดาษที่แนบมาในกล่องลูกอมเก็บความลับยังมี
เนื้อหาต่อจากนั้นที่ไอเนะไม่ได้อ่าน
ข้อความนั้นเขียนว่า

แต่ความลับบางเรื่องก็ไม่ควรต้องเก็บ
เป็นความลับ สำหรับเรื่องเหล่านั้นถึงเปิดเผย
ก็ไม่เป็นไร แม้บล้างพลังของลูกอมไปในกรณีนี้
ความลับของคุณก็จะได้ไม่ถูกเปิดเผย

อุโอสี ไอนะ อาสุสึบเอ็ดปี เด็กหญิงผู้มาพร้อม
เหรียญหนึ่งร้อยเยนจากปีเฮเซที่สิบ

ดิวอียาบ

เรื่องโดย Hiroshima Reiko

เกิดที่จังหวัดคะนะงะวะ ได้รับรางวัล Junior Adventure Novel Award จากผลงานเรื่อง "Suiyo no Mori" (Iwasaki Shoten) และได้รับรางวัลประกวดหนังสือเด็กอุซุโนะมิยะ ครั้งที่ 34 จากผลงานเรื่อง "Korei no Ori" (สำนักพิมพ์ Komine Shoten) ผลงานเรื่องอื่นๆ เช่น "Okuribito no Musume" และ "Hokaji no Musume" (Kadokawa Shoten) "Toukaku Youden" และ "Yū Rei Neko Fuku-san" (Iwasaki Shoten) "Tamashī o Ou-sha-tachi" (Kōdansha) "Juunenya toki no mahou wa ikagadeshou?" (สำนักพิมพ์ Sayzansha) หนังสือชุด "Majo Inu Bon Bon" และหนังสือชุด "Youkai no ko azukarimasu" (สำนักพิมพ์ Tokyo Sogensha)

ภาพโดย jyajya

เกิดที่จังหวัดฟูกูโอกะ ทำงานด้านแอปพลิเคชัน สร้างสรรค์เนื้อหาและเว็บไซต์ให้แก่บริษัทด้านธุรกิจมือถือเป็นหลัก ก่อนผันตัวเป็นดีไซเนอร์อิสระใน ค.ศ. 2011 ปัจจุบันทำงานเป็นนักวาดภาพประกอบในหลายสาขางาน ผลงานหนังสือภาพ ได้แก่ "2 Hiki no Sutekina Okurimono" (สำนักพิมพ์ Kyouiku Gageki)

<http://www.juno.dti.ne.jp/jyajya/>